

Nr 90

Brandlag;

given Stockholms slott den 30 mars 1962.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna som följer.

1 §.

Varje kommun skall i enlighet med bestämmelserna i denna lag hålla ett brandförsvar, som tillfredsställer skäligen anspråk på trygghet mot skada av brand.

Förvaltningen av brandförsvarets angelägenheter skall handhas av den kommunala nämnd, som kommunens fullmäktige bestämmer (*brandstyrelse*).

2 §.

I kommuns brandförsvar skall ingå *brandstyrka* av betryggande storlek och sammansättning. Brandstyrkan skall bestå av en *brandchef*, en eller flera *vice brandchefer*, *brandkår* samt, där så erfordras, *brandvärn*, grundat på tjänsteplikt.

Brandchef, vice brandchef samt personal i kommunal brandkår skall vara heltidsanställd eller hava förbundit sig att fullgöra brandtjänst såsom deltidsanställd vid sidan av annan sysselsättning.

För kommun skall därjämte finnas *skorstensfejarmästare*.

3 §.

Kommun är skyldig att anskaffa och underhålla materiel, byggnader och andra för brandförsvaret erforderliga anordningar, skogsbrandtorn likväl undantagna, samt draga försorg om nödig vattentillgång för släckning av brand, allt dock endast i den mån oskäligen kostnad icke åsamkas kommunen.

4 §.

Länsstyrelsen äger helt eller delvis befria kommun från skyldighet att hålla brandkår med därtill hörande materiel, byggnader och anordningar, såframt kommunen träffat avtal om betryggande släckningshjälp från kommunal brandkår i annan kommun eller från annan brandkår. Sådan brandkår skall anses som kommunal brandkår i kommunen.

5 §.

I kommun skall brandsyn hållas och sotning verkställas i enlighet med vad som föreskrives i brandstadgan.

¹ Prop. 1962: 12; L³U 11; Rskr 127.

6 §.

Om brand tagit eller hotar att taga större omfattning eller den kommunala brandkåren tillfälligt icke kan ingripa mot brand, är annan kommun pliktig att lämna släckningshjälp i den utsträckning brandchefen i den kommunen prövar möjlig utan att skäligen hänsyn till dess egen säkerhet åsidosättes. Framställning om släckningshjälp skall göras av brandchefen eller, om hans beslut ej hinna avväntas, av den som är i hans ställe.

För kostnad, som åsamkats kommun i anledning av framställning om släckningshjälp, är kommunen berättigad att erhålla skälig ersättning. Kunna kommunerna icke enas om ersättningen, skall denna fastställas av länsstyrelsen i det län, där hjälpen lämnats.

7 §.

När så erfordras för släckning av brand är envar, som under kalenderåret fyller lägst sexton och högst sextiofem år och som vistas i orten, pliktig att, i den mån kroppskrafter och hälsotillstånd tillåta, medverka vid släckningen.

Bland de i kommunen bosatta sálunda tjänstepliktiga må lämpliga personer tagas i anspråk för tjänst i brandvärn. För sådan tjänst skola i första hand frivilliga utlagas. Den som utlagits är skyldig att delta i brandövning under högst tjugu timmar årligen samt är för medverkan vid brandsläckning berättigad till skälig ersättning av kommunen. Utlagning verkställas av brandstyrelsen.

8 §.

Ägare eller innehavare av byggnad, upplag eller annan anläggning är skyldig att anskaffa och underhålla erforderliga brand- och livräddningsredskap ävensom att i övrigt vidtaga nödiga åtgärder för att förebygga och bekämpa brand, i den mån de ej medföra oskäligen kostnad. För tillsyn eller brand skall ägaren eller innehavaren tillhandahålla erforderlig personal.

Sker skogsavverkning invid järnväg på kortare avstånd från närmaste järnvägsspår än trettio meter och vidtagas ej erforderliga åtgärder för att förhindra att ökad fara för skogsbrand uppkommer genom avverkningen, må åtgärderna vidtagas av länsstyrelsen eller järnvägsförvaltningen. Kostnaderna skola åvila järnvägsförvaltningen.

9 §.

För det kommunala brandförsvaret erforderlig anordning må anbringas å annan tillhörig mark eller byggnad, såframt oskäligen intrång icke orsakas därigenom. Beslut om sådan åtgärd meddelas av brandstyrelsen.

Kommunen skall svara för kostnad och skada, som åsamkas genom åtgärd som avses i första stycket. Vid bestämmande av ersättning härför skall hänsyn tagas till den nytta åtgärden kan medföra för den ersättningsberättigade. Är kostnaden eller skadan ringa, utgår ej ersättning. Kan emellertid ej nås om ersättningen, skall denna fastställas av länsstyrelsen.

10 §.

Ej må någon så handhava eld eller brandfarligt föremål att brand lätt kan uppstå.

11 §.

Uppstår brand eller är överhängande fara därför och kan ej den, som varnar branden eller faran eller eljest får kunskap därom, genast släcka branden eller undanröja faran, skall han varsko dem, vilkas liv eller egendom är i fara, samt tillkalla hjälp.

12 §.

Den som för befälet vid brand må för släckning eller räddning företaga sådant ingrepp i annans rätt, som bedömes nödvändigt. Han äger sålunda bland annat bereda brandstyrka tillträde till fastighet, avspärra brandplatsen, nyttja brunn, vattenledning, redskap, telefon, hästar och fordon, fälla träd, anlägga moteld samt riva eller undanskaffa byggnad, upplag eller annan egendom.

Ingrepp av ringa omfattning må jämväl företagas av annan, som deltagar i släcknings- och räddningsarbetet, därest befälhavarens föreskrift icke lämpligen kan inhämtas.

13 §.

Den som deltagit i eller på annat sätt varit verksam för släckning av brand eller som deltagit i övning med brandstyrka må av statsmedel erhålla ersättning för skada, som därvid åsamkats honom.

Ersättning av statsmedel må jämväl utgå för deltagande i eller annan verksamhet för släckning av skogsbrand. Härjämte må av statsmedel belöning tilldelas den, som vid släckning av skogsbrand visat rådighet och nit.

Närmare bestämmelser om ersättning och belöning enligt denna paragraf meddelar Konungen.

14 §.

Underlåter någon att fullgöra vad som åligger honom enligt 8 § första stycket första punkten, äger länsstyrelsen förelägga vite. Föreläggande må allt efter omständigheterna riktas mot ägaren eller innehavaren eller ock mot dem båda. Tillhandahålles icke personal för tillsyn efter vad i samma stycke andra punkten sägs, må tillsynen på ägarens eller innehavarens bekostnad utföras genom brandchefens försorg.

Föreläggande mot ägare må förbindas med åläggande för honom att vid överlåtelse omedelbart meddela länsstyrelsen uppgift om den nye ägaren.

15 §.

Över brandstyrelses beslut enligt 7 § och 9 § första stycket må besvär anföras hos länsstyrelsen.

Talan mot beslut, som enligt denna lag meddelas av länsstyrelsen, föres hos Konungen.

16 §.

Den som utan giltigt skäl uteblir från brandövning eller brandsläckning, vartill han kallats genom brandlarm eller på annat sätt, eller lämnar honom anvisat arbete eller eljest icke åttlyder vad brandbefäl i och för tjänsten befallt eller som bryter mot 10 eller 11 § eller som hindrar eller söker hindra åtgärd, som avses i 12 §, dömes till dagsböter.

Arbetsgivare eller arbetsledare, som vägrar anställd nödig ledighet för deltagande i brandövning eller brandsläckning eller därmed sammanhängande arbete, dömes, såframt ledigheten kunnat medgivas utan synnerlig olägenhet, till dagsböter.

Den som genom brandlarm eller på annat sätt obehörigen åstadkommer brandstyrkas utryckning eller samling, dömes till dagsböter eller fängelse i högst sex månader och vare skyldig att ersätta därav föranledd kostnad.

17 §.

Närmare föreskrifter angående tillämpningen av denna lag meddelas i brandstadgan.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963, från och med vilken dag brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521) skall upphöra att gälla.

Förekommer i lag eller författning hänvisning till lagrum, som ersatts genom bestämmelse i denna lag, skall den bestämmelsen i stället tillämpas.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 30 mars 1962.

GUSTAF ADOLF

(L. S.)

(Inrikesdepartementet)

RUNE B. JOHANSSON

